

Kommunernes sociale ansvar

De socialpolitiske opgaver ligger primært i kommunerne, hvilket giver kommunerne et kæmpe ansvar for at løfte de mest udsatte borgere i samfundet. Derfor er det afgørende, at de kommunale rammer for socialpolitikken indrettes med borgeren i centrum og tager hensyn til særligt eksponerede grupper som f.eks børn og handicappede.

Ansvarlige rammer

Da kommunerne har den direkte kontakt med borgerne i socialpolitiske spørgsmål, er det derfor i kommunerne, at de sociale opgaver primært skal løftes. For at kommunerne bedst kan bistå udsatte borgere, skal rammerne for kommunernes arbejde derfor indrettes med hensyn til borgeren - både i forhold til klagesager, fordeling af opgaver mellem kommune og regioner og kravene til kommunerne fra staten.

Social udsatte borgeres retssikkerhed

I dag ender hver tredje klagesag over en kommunal afgørelse i Ankestyrelsen med, at kommunens afgørelse bliver omgjort. Det kan have store konsekvenser for borgeren, da man ikke har ret til hjælpen fra kommunen i den periode, hvor Ankestyrelsen behandler sagen, hvilket kan tage mange måneder. Hvis borgeren ikke kan få den hjælp, som f.eks. gælder en kontaktperson til et udsat barn, en handicapbil eller hjemmehjælp i en længere periode, kan det have uoverskuelige konsekvenser for den enkelte borger.

Denne praksis er også blevet kritiseret af Advokatrådet for at være betænkelig i et retssikkerhedsmæssigt perspektiv. Hvis Ankestyrelsen ikke kan give en borgers klage over en kommunes afgørelse opsættende virkning, er det teoretisk muligt for kommunerne at spekulere i at træffe forkerte afgørelser, da kommunerne dermed kan spare penge til de ydelser, borgeren skulle have haft, indtil Ankestyrelsen har truffet en afgørelse. Derfor skal borgeren have ret til den hjælp, denne hidtil har fået, mens Ankestyrelsen behandler klagen, indtil de har truffet afgørelse, for at sikre udsatte borgeres retssikkerhed.

Radikal Ungdom mener, at Ankestyrelsen skal have mulighed for at give en borgers klage over kommunens afgørelse opsættende virkning, hvilket vil sige, at borgeren stadig har krav på den hjælp, man har hidtil fået, indtil Ankestyrelsen har truffet sin afgørelse.

Fordeling af sociale opgaver mellem kommuner og regioner

Da ansvaret for de mest specialiserede sociale opgaver overgik fra amterne til kommunerne i 2007, blev opgaven uddelt til nogle mindre enheder end tidligere, - og således er den faglige kompetence og ekspertise, der før var samlet hos amterne spredt fra vid og sans rundt

omkring kommunerne. Det kan ikke undgås at indvirke på den faglige indsats, selvom kommunerne gør alt, hvad de kan for at kvalificere deres indsats bedst muligt. Desuden kostede en handicappet borger kommunerne maksimalt 400.000 kr., da området tilhørte amterne, eftersom beløb der oversteg 400.000 kr. blev finansieret af amterne. Derfor vil kommunerne opleve, at de betaler mere for en lang række borgere, uden dette skyldes ændringer i servicen, men blot at de har fået den fulde betalingskompetence uden at få tilstrækkelig med refusion fra staten. Det gør, at man er nødt til at skære andre steder i kommunebudgetterne for, at disse kan hænge sammen.

Radikal Ungdom mener derfor, at ansvaret for de mest specialiserede sociale opgaver hos kommunerne bør overgå til regionerne.

Fast koordinator til borgere med sager i kommunen

Der er behov for, at der i kommunerne er en fast koordinator tilknyttet borgere med sager i kommunen. Det skal sikre en samlet dialog til kommunen for dem, der måtte ønske dette. Formålet hermed er, at tovholderen/koordinatoren kender alt til den givne person og på denne baggrund konfererer med de forskellige sagsbehandlere.

Radikal Ungdom mener derfor, at der i kommunerne skal være en fast koordinator tilknyttet borgere med sager i kommunen.

Ansvaret for udsatte børn

Danske socialrådgivere er overbelastede i socialsager på især børne- og ungeområdet. En nedbringelse af den enkeltes socialrådgivers antal sager vil medføre, at kommunen har bedre tid til hver familie.

I Sverige har en reduktion i antallet af sager desuden medført, at der er hyppigere opfølgning, end hvad loven ellers efterspørger og flere børnesamtaler, samt en ændret fordeling af anbragte børn, så flere kommer i familiepleje og slægts-/netværkspleje og færre på institution.

Radikal Ungdom mener derfor, at man i videst muligt omfang bør lade sig inspirere af den svenske model i de danske kommuner, så socialrådgivernes sagsbyrde reduceres til gennemsnitligt 15-20 sager per socialrådgiver.

Radikal Ungdom ønsker at sikre kvaliteten for plejefamilier, så alle anbragte børn så vidt muligt har god sundhed, trivsel og muligheder for personlig udvikling, så de får et afgørende grundlag for et selvstændigt voksenliv. Den kommunale opfølgning på plejefamilierne er en essentiel del af at sikre de anbragte børn et minimum af tryghed. Det er derfor et problem, at der ingen sanktioner er til kommunen, når sagsbehandlerne ikke lever op til lovkravet om minimum 2 årlige besøg hos hver plejefamilie.

Radikal Ungdom mener derfor, at når sagsbehandlere udebliver fra det lovbestemte minimumskrav på 2 årlige besøg hos plejefamilier jf. servicelovens §70, stk. 2, pkt. 2, skal det straffes med bøde for lovbrud.

Kommunernes samarbejde med socioøkonomiske virksomheder

Radikal ungdom mener, at kommuner bør søge et tæt samarbejde med socialøkonomiske virksomheder, især når det handler om, at få udsatte borgere i arbejde. Indsatsen kan tilpasses den enkelte kommunes øvrige prioriteter. Et tæt samarbejde vil på sigt skabe stærke socialøkonomiske virksomheder, der kan skabe resultater, der er vigtige for kommunen.

Derfor mener Radikal Ungdom at:

- ❓ Kommunerne bør benytte sig af socialøkonomiske virksomheder til at opnå mål som f.eks. jobskabelse og praktikforløb til udsatte borgere.
- ❓ Der skal skabes synlig opmærksomhed på kommunernes samarbejde med socialøkonomiske virksomheder, som derved kan motivere borgere og virksomheder til at samarbejde med socialøkonomiske virksomheder.
- ❓ At der i kommunen er en indgang til socialøkonomiske virksomheder, der ønsker at samarbejde med kommunen, så de socialøkonomiske virksomheder ikke ender mellem to forvaltninger.